

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 426-1910)

Originalt emne

Gader

Gader/Anlæg, Udvidelse og Regulering af Gader og Veje, Gadeplaner

Uddrag fra byrådsmødet den 10. november 1910 - side 7

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 426-1910)

Andragende fra Murermestrene Andersen & Hviid om Tilladelse til Anlæg af en lukket Grade over den af dem erhvervede Grund

-de gamle Enkeboliger og Handels- og Kontoristforeningen - paa Klostergade.

Fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse forelaa Indstilling om at meddele Tilladelsen paa Vilkaar:

1. at detaillerede Planer for Gadeanlægget med Vandafløbsforholdenes Ordning m. v. udarbejdes paa Stadsingeniørens Kontor for Andragernes Regning,
2. at Gadeanlægget udføres under Brolægningsudvalgets Kontrol for Andragernes Regning, idet Udgifterne vil være at betale paa Anfordring i Henhold til Byraadets Opgørelse,
3. at det ved en paa Ejendommene tinglæst Deklaration sikres, at Gaden, naar Byraadet maatte ønske det, kan forlænges over Købmand Qvists og Pigeskolens Ejendomme helt ud til Nørrealle, saaledes at samtlige hermed forbundne Udgifter udredes af de til den projekterede Gade stødende Ejendomme - samt at Gaden, saa længe den ikke er overtaget af Kommunen som offentlig - ren- og vedligeholdes paa en efter Brolægningsudvalgets Skøn passende Maade og i modsat Fald kan ren- og vedligeholdes ved Kommunens Foranstaltning paa Grundejernes Bekostning.

Rahr meddelte, at det ikke var muligt for Andragerne nu at føre Gaden helt igennem, idet to Grundejere stillede sig ret afvisende dertil, og at de derfor anmodede om Tilladelse til at anlægge en lukket Gade efter den Sagen ledsagende Plan. Han gennemgik derefter ovenstaaende Vilkaar, som Udvalget anbefalede at stille for at meddele Tilladelsen.

Magnus Nielsen pegede paa, at det foreslaaede Anlæg var noget nyt her i Aarhus. Den Slags Anlæg kunde maaske nok passe for store Hovedstæder, men om Aarhus var saa stor, at man i den Henseende skulde tage Verdensbyerne til Mønster, var noget andet. I Udvalget var han gaaet med til at anbefale at give Tilladelsen, fordi der intet var at sige til Anlægget, naar Gaden engang kunde blive ført igennem, men da der var flere lignende Projekter fremme om Gadeanlæg i den laveste Del af den gamle By, vilde han dog gerne pege paa, at naar Byen ved Købet af Aarhus Mølle sikrede sig et aabent Areal, harmonerede dette ikke med at tillade Bebyggelse af de faa aabne Pladser inde i Byen. I hvert Fald maatte Borgerne være klar over, at naar Byraadet bevilgede den Slags Anlæg, var det under visse bestemte Forudsætninger, og at det ikke kunde indlade sig paa Dispensationer ved Bebyggelse ud mod den Slags Gader som ud mod Hovedgader. Samtidig med Tilladelsen maatte det staa klart, hvilke Fordringer Bygningskommissionen og Sundhedskommissionen vilde stille ved den Art Bebyggelser.

Mikael Johansen var klar over, at der vilde komme adskillige lignende Andragender, hvis man gav Tilladelsen. Byraadet havde i mange Aar søgt at faa kommunale Anlæg inde i Byen, saa der maatte i hvert Fald holdes paa, at der ikke blev givet større Dispensationer end ude i de ny Kvarterer. For at faa en bestemt Plan for, hvorledes man fremtidig vilde gaa frem med saadanne Sager vilde det derfor være heldigt [at undersøge Sagen nærmere og navnlig konferere med en bygningskyndig Sagfører.

Mousten ansaa det for urigtigt at bebygge den gamle Bydel mere end højst nødvendig. I nærværende Tilfælde kunde der ikke bygges uden Dispensation, og Gaden vilde endda ikke faa nogen som helst Betydning for Færdselen.

Rahr bemærkede, at der jo forud blev givet den Dispensation, at Gaden blev regnet med til det ubebyggede Areal, men at der ellers ikke blev lovet nogen Dispensation. Selvfølgelig vilde det være heldigt, om man kunde faa mange aabne Pladser inde i Byen, men man kunde ikke vente, at de private skulde se paa dette Forhold med samme Øjne som Byraadet. Iøvrigt kunde Grunden blive bebygget lige saa tæt, selv om man ikke gav Tilladelsen. Udvalget havde debatteret Sagen meget grundigt og taget alle de

Forholdsregler, det kunde tage.

Formanden oplyste, at Bygningskommissionen for nylig havde nægtet at udtale sig om el Par lignende Tilfælde, fordi en Tilladelse vilde medføre Nødvendigheden af en Række Dispensationer, som Kommissionen ikke paa Forhaand kunde tage Standpunkt til. Alene det, at Gaden skulde regnes med til det ubebyggede Areal, var en ikke ringe Dispensation. Om ikke for andet saa for en Forms Skyld maatte man dog anmode Bygningskommission og Sundhedskommission om at udtale sig om Sagen, da man ellers paa Forhaand vilde give et Tilsagn, der kunde øve et Tryk paa de to Kommissioner.

Magnus Nielsen ansaa det for givet, at der, hvis man gav Tilladelsen, vilde komme Anmodning om Dispensationer, som Bygnings- og Sundhedskommissionen ikke kunde gaa med til. Af Hensyn til Borgerne maatte hele Forholdet derfor først klarlægges.

Rahr skulde indrømme det urigtige i, at Byraadet først gav Tilladelsen, og at vedkommende saa bag efter fik deres Anmodninger nægtet af Kommissionerne. Maaske vilde der ogsaa ved denne Fremgangsmaade blive lagt et lille Tryk paa de to Kommissioner, men man maatte saa se at finde en anden Form for Samarbejdet mellem dem og Byraadet.

Formanden mente, at Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse kunde have sendt Sagen til Kommissionernes Erklæring, inden den blev forelagt for Byraadet.

Samuelson støttede Forslaget om at sende Sagen til Sundhedskommissionen, som man ikke skulde gøre mere upopulær, end den i Forvejen var. Mellem Sundhedskommissionen og Fabriksinspektoratet, som havde ganske anderledes skarpe Bestemmelser end Sundhedskommissionen, var der et Samarbejde, saaledes som man kunde ønske det mellem Kommissionen og Byraadet.

Olesen vilde have sat mere Pris paa, om Hr. Magnus Nielsens Betragtninger var kommet frem i Udvalget.

Rahr gjorde opmærksom paa, at Udvalget ikke havde Myndighed til andet end at udtale sig for sit eget Vedkommende; Bygningskommissionen og Sundhedskommissionen maatte svare for sig selv.

Magnus Nielsen skulde ikke svare paa Hr. Olesens Bemærkning. Han kunde slutte sig til Formandens Udtalelse, men maatte dog holde paa, at Udvalget var gaaet korrekt frem. Naar han havde draget Sagen frem i Aften, var det, for at Køber og Sælger fremtidig kunde vide, hvad de havde at rette sig efter.

Simonsen ansaa det ogsaa for rigtigst, at alle Detailspørgsmaal var bragt paa det rene i Overenskomsten.

Rahr bemærkede, at det jo netop var det, Udvalget ønskede. Udvalget udtalte sig, som det ansaa det for dets Pligt, derefter gik Sagen til Byraadet, og saa kunde dette jo lade Sagen gaa til Sundheds- og Bygningskommissionen, om det vilde.

Formanden ansaa det dog for givet, at et Udvalg havde Bemyndigelse til at sætte sig i Forbindelse med andre Udvalg eller Kommissioner, inden det forelagde en Sag for Byraadet. Hvis dette vedtog Indstillingen, var det for sit Vedkommende færdig med Sagen, men de to Kommissioner vilde derved blive undergivet et vist Tryk. Det vilde derfor være rigtigst at kende Kommissionernes Stilling, inden Sagen blev endelig vedtaget.

Det vedtoges at indhente Bygningskommissionens og Sundhedskommissionens Erklæring.